

Preek – 21e zondag – C-jaar / 25 aug. 2019 – Lucas 13, 22-30

Lieve mensen,

De vakantie loopt op haar laatste beentjes. Velen onder ons zijn blij dat er weer wat rust komt en dat de kinderen en jongeren weer naar school kunnen.

De meesten onder hen zien het ook wel zitten en maken stilaan hun schooltas klaar. Een tas vol met nieuw schoolgerief en met veel verwachtingen.

Ook ouders en grootouders hebben vele verwachtingen... opnieuw het gewone, alledaagse leven aanpakken, opnieuw vreugde zoeken en het vinden in het leven van elke dag, opnieuw zoeken naar de deur die leidt naar vrede en vreugde, naar liefde en geluk, naar het rijk van onze goede Vader.

Het evangelie van vandaag wijst er ons op dat dit rijk niet altijd gemakkelijk te bereiken is. Voor Lucas is het toegansdeurtje heel nauw, is de weg van Jezus smal. Voor Lucas is de deur die toegang verleent niet breed.

Het evangelie van vandaag laat ons ook kijken naar Jezus. Hij is niet de promotor van alles-tegelijk. Jezus weet heel goed wat Hij wil.

Hij wil met zijn volk aankomen in Jeruzalem. En één ding is zeker: niet via alle wegen is dit bereikbaar.

Voor een veilige aankomst is Hij, Jezus, de Gids!

Volg Jezus, zegt de evangelist Lucas.

Bedenkt dat op de kaart van het geluk vele wegen open liggen, en dat er maar één goede weg is.

Het is alsof Lucas wil zeggen: luister naar Gods radioroute, vermijd de vele secundaire wegen, blijf op de hoofdweg en laat je niet misleiden. En daar wil Jezus ons voor beschermen.

Het verkeer dat ons in Jeruzalem brengt is niet evident.

Het is een smalle weg, die open is voor ons allen, maar niet gemakkelijk te gaan.

Maar we laten ons oh zo vlug afleiden... we rijden dikwijls op alle wegen tegelijk.

We zijn op vele zenders afgestemd, we zijn als professionele zappers en met vele dingen tegelijk bezig.

En dit staat haaks op wat ons het evangelie zegt.

Dit evangelie laat ons inzien hoe ons leven dikwijls voorbij gaat aan wat ons door Jezus werd gegeven: liefde tot het einde.

Laat ons beseffen dat de harde taal van Lucas de mensen, ons dus, wil beschermen. Hij gelooft in wat mensen echt goed doen.

Hij is geen zwartkijker maar iemand die weet hoe nodig vreugde is.

Laat ons daarom blijven zoeken naar de ingang van die smalle deur die ons bij de Vader brengt.

Laat ons een concrete stap niet langer uitstellen. Vaak zit ons uitstel verscholen in het zinnetje: 'eigenlijk zou ik moeten...'

Telkens als ik dit mezelf hoor zeggen 'eigenlijk zou ik', kan ik dit omvormen tot 'ik ga...'

Eigenlijk zou ik die mens eens moeten opzoeken, wordt dan: ik neem de telefoon en plan een bezoekje.

Geen grote dingen, kleine stapjes die kunnen werken als ontsluiting van een smal lijkende deur, kleine dingen die kunnen werken als een mosterdzaadje.

En laten wij niet vergeten... ook Jezus is door die smalle deur gegaan.